

Danilo Vuksanović

GORAN KNEŽEVIĆ, Crteži

Galerija Most, oktobar 2007.

U proteklih deset i više godina na našoj umetničkoj sceni, crtež kao pojava i samostalna likovna disciplina živi izdvojen i pomalo skrajnut život. To je sasvim razumljivo pošto je

crtež izrazito lična stvar umetnika, ogledalo njegovog karaktera bez uvijenih formi i uglavnom lišen površnih senzacija. Bez obzira na aktuelnosti i tekuću produkciju Goran Knežević dosledno gradi i razvija svoj od ranije priznati senzibilitet, koji je izrazit po mnogo čemu. Naime, granice ovih crteža u bilo kom smislu omeđene su jedino u opštem utisku, a to je da se na Kneževićevim crtežima gotovo uvek nalazi figura. Uporedo, muška i ženska tela srodnih psiholoških raspoloženja obrazuju svet specifične umerene fantastike, obavijen velom zaumnog egzistencijalizma.

Potrebno je napomenuti da su ove muške figure lišene svake atribucije pa čak i kose i osnovne odeće. Tako, simbolično

ogoljeni i opravdano usamljeni postavljeni su u međusobne odnose raznolikih situacija. Naizgled uobičajene pozicije ovih ljudi koji očito uživljavaju sopstveni svet, tvore na taj način visok nivo hermetičke atmosfere. Dramatična i snažna, linija Gorana Kneževića putuje u pravcu neispitanog otkrivajući nam skrivene hodnike ljudskog duha i golemu lepezu introvertnih emocija. Sa druge strane posmatrano, svi oni deluju nemo i nose krik ekspresionizma, sublimaciju Munkovog dela, njegovog ukletog i zamrznutok lika-krika. Crtački elementi kojima Goran Knežević postiže ovakvu i svaku drugu asocijaciju su u suštini uobičajeni (kolaž, linija, crna i bela površina u kombinaciji sa neutralnom osnovom). Takođe, na ovim crtežima pojavljuje se i tekst, štampan ili autorov rukopis koji im daje vrednost više, neophodno potreban damar.

Kneževićeva crtačka vokacija ne teži da bude pošto poto revolucionarna u postavci već je zasnovana na klasičnim vrednostima. U savremenom dobu prepunom eksperimenata, njegov crtež parira bogatstvom starih majstora, njihove

kompleksnosti i vizuelne širine. Kompoziciona postavka ovih crteža sadrži uvek prisutne plohe, usmerene tako da oblikuju precizne anatomske informacije o čovečijem telu. Zadivljujuća je svežina i lakoća sa kojom Knežević ostvaruje upečatljive crtačke konstrukcije, otežale u onim partijama gde tamna i zgusnuta površina određuje naizgled usputni likovni zapis i čitavom ciklusu daje utisak neposrednosti i životne spontanosti. Naspram svega ovoga, autor se poigrava sa pokretima akcentujući nemuštu poruku u jednom od ekstremiteta ili pak u celoj iscrtanoj figuri.

Zapravo, njegova projekcija oslobođena površnih, čuvstvenih pomagala karakterističnim za slikarstvo, ipak u sebi sadrži dovoljnu prisutnost likovno-materijalnog bogatstva. Takav pristup još jednom dokazuje da je sa malim brojem likovnih sredstava moguće učiniti dosta.

Na kraju, Knežević je pomoću crteža smelo uspeo da ukaže na bezlično u čoveku i istakne vešto zaklonjene slabosti, svima nama svojstvene. Sve maske su uklonjene. Kneževićeva linija ionako nikada nije imala ograničenja.